

Katy Moran

De onmogelijke ambitie van Lady Arwenack

Deel 3 van de *Hester & Crow*-serie

Clemency Arwenack is het kamermeisje van de prinses,
maar stiekem heeft ze haar eigen agenda.

DEEL I

Cornwall, 1820

Lamorna, 6 januari (Driekoningen)

Clemency Arwenack wilde geen naïef provinciaaltje lijken, maar ze had de balzaal van Nansmornow nog nooit van binnen gezien. Niemand vroeg haar ten dans, dus zat ze nog steeds op de brokaten sofa, ingeklemd tussen de enorme pofmouwen van haar peettante lady Boscobel en de vrouw van kapelaan Tregarthen. Wat Clemency betrof was het idioot dat mevrouw Tregarthen bordeauxrode zijde droeg, met die teint van haar. De gastheer had het gezelschap van kennissen en burens aangevuld met vrienden uit Londen en zelfs een Russische dichter. De champagne vloeide sneller dan tafelbier in een taveerne in een achterafstraatje.

Clemency bekeek de kroonluchter met de flakkerende vlammetjes en berekende de kosten van al die kaarsen alleen al. In de boekbinderij moest zij zuinig zijn met elke druppel lampolie. Het viel niet mee om niet te staren naar de bloemstukken met narcissen die per boot over de Keltische Zee vanuit Bryher waren aangevoerd, of naar de dames met schitterende juwelen en veren in hun hoeden. De meeste gasten bekeken haar alleen zijdelings. Graaf en gravin Lamorna gaven niet vaak een groot feest, maar als je dan een uitnodiging kreeg, moest je wel ziek of dood zijn om die kans aan je neus voorbij te laten gaan. Dat beweerde lady Boscobel tenminste.

Vanavond walsten alle leeftijdsgenoten van Clemency uitbundig door de zaal op het wiegende ritme van de violisten, terwijl zij als een sufferd op de sofa zat. Maar toch, als het haar lukte om op een maanloze nacht

de zee op te roeien voor een ontmoeting met de heren van de vrijhandel, dan moest het haar toch zeker ook lukken om een avond vol vernederingen te doorstaan als zielige beschermeling van de Boscobels.

Clemency smokkelde geen likeur en cognac zoals de vrijhandelaars, maar handelde in informatie. Op die nachten hoefde ze niets te vervoeren behalve de berichten van buitenlanders, die ze veilig in haar eigen geheugen opsloeg, om ze daarna over te brengen aan lord Lamorna. Hoe minder mensen daarvan afwisten, hoe beter – precies zoals je de andere kant opkeek als de hoge heren door Penzance reden met hun cognac en goud. Als je iets niet had gezien, kon je er tenslotte ook niets over vertellen.

Opa had altijd beweerd dat ze snel vreemde talen oppikte vanwege al dat koeterwaals dat ze op het schiereiland had gehoord. Alle kinderen van het legerkamp konden vloeken in het Engels, Spaans en Portugees, net als alle officiersdochters. Ze zou ook heus wel leren hoe ze zich in een balzaal hoorde te gedragen, als dat dan echt moest. Alleen voelde ze zich meer op haar gemak bij de gefluisterde gesprekken met lord Lamorna in opa's boekbinderij dan bij het toneelstukje dat ze in deze balzaal moest opvoeren, dat was alles. Ze zou deze vreselijke fluwelen japon met die strakke mouwen heus kunnen verdragen, net als haar haren die met de krultang waren bewerkt en het idee dat iedereen haar aangaapte. Als het in hemelsnaam maar bij één avond zou blijven.

Maar het blijft niet bij één avond, toch, dacht ze. Het is voor altijd. Clemency zette die gedachte van zich af. Het was echt niet voor altijd, dus ze moest zich niet in haar ellende wentelen. Over vijf jaar zou ze eenentwintig zijn en dan kon ze terug naar de boekbinderij, waar ze precies kon doen en laten wat ze wilde met haar toelage, hoe klein die ook was, en hoefde ze zich niets meer aan te trekken van de voorwaarden in papa's testament. Ze hoopte maar dat hij er tevreden mee was, waar hij ook was, omringd door witte wolken in een hemel van onvoorstelbare gelukzaligheid of wat dan ook: het was een hele prestatie om het

leven van een ander te verpesten terwijl je zelf al acht jaar dood was.

Valentine had haar de hele avond nog niet aangekeken. Ze hadden samen gewacht in de vestibule van Boscobel Castle totdat Bough de koets voorreed en Clemency had gerild van de kou ondanks haar zilverkleurige stola.

‘Je ziet er snoezig uit,’ had hij toen gezegd terwijl hij haar bij haar kin beetpakte. ‘Doe dus voorzichtig. We willen niet dat al die jonge kerels zich op je storten, of wel soms?’

Die kans was nogal klein, met haar lachwekkende pijpenkrulletjes en onhandige danspassen, die niet veel ingewikkelder waren dan simpele volksdansjes. Voor de wet was niet lady Boscobel haar voogd, maar haar zoon Valentine, ook al leek hij daar veel te jong en te knap voor en helemaal niet iemand met gezag. Clemency wist dat ze Valentine met piquet de baas was als ze een potje speelden, want in het begin was hij veel te agressief als ze deed alsof ze zwakke kaarten had, waarna ze op het laatst genadeloos toesloeg. Lord Lamorna was van een heel ander kaliber. Die had haar alle details van beschaafde verfijning bijgebracht. Clemency wist even niet waar hij was in deze werveling van zijde en satijn, misschien was hij een van de zijkamers binnengegaan. Ze had een behoorlijk scherp afgestelde intuïtie ontwikkeld voor de plek waar hij zich bevond en nu zag ze nergens een glimp van zijn elegante schouderpartij of de witgrijze lok in zijn haren.

‘Natuurlijk zorgt die jonge kapitein Helford steeds voor schandaaltjes,’ zei mevrouw Tregarthen op gedempte toon tegen lady Boscobel. Haar adem rook naar champagne en keelpastilles. ‘Hij heeft al een week verlof en hij is minstens een paar dagen in Londen gebleven voordat hij naar Cornwall afreisde.’ Ze kneep haar ogen bijna dicht en haar neusvleugels trilden. ‘De postkoets vertrekt elke maandag en donderdag vanaf herberg The Stag, dus als hij gisteren aangekomen is, had hij natuurlijk ook de koets van afgelopen donderdag kunnen nemen. Maar hij koos ervoor om in de stad te blijven.’

Clemency nam een slokje champagne.

‘Och toe nou, Agnes. Jonge mensen moet je hun pleziertjes gunnen.’ Lady Boscobel sloeg zoals gewoonlijk een luchtige toon aan. Clemency had intussen al ontdekt dat daar een ijzeren wil achter schuilging. De blonde krullen van lady Boscobel glommen van de pommade en werden bijeengehouden door een kam van schildpad en dit was de eerste keer dat ze uitging sinds haar rouwperiode was afgesloten. Clemency had de indruk dat ze het ervan wilde nemen. ‘Ik zou het vreselijk vinden als Valentine de hele tijd bij mij thuis zou willen blijven. Hij is zo veel mogelijk in Londen en natuurlijk is het waar dat hij daar ook de meeste handelsakkoordjes kan sluiten, maar dat is het niet alleen, toch? Ik snap heus wel dat die lieve Kit de bloemetjes buiten wil zetten in de stad. In deze tijd van het jaar is het er vast niet veel soeps, maar voor zo’n jongen is een beetje gokken en drinken altijd beter dan beleefde gesprekjes voeren met een stel ouwe trienen zoals wij. En ik kan me zo voorstellen dat Londen nogal tam lijkt als je een tijd hebt gediend bij het Coldstream-regiment in Rusland. Stel je de glamour van Sint-Petersburg eens voor! Al die pracht en praal in de sneeuw.’ Ze glimlachte haar gave tanden bloot. Clemency wist zeker dat lady Boscobel zichzelf niet als ouwe trien beschouwde. ‘En toch valt het wel heel erg op dat Kit er vanavond niet is, op een bal in zijn eigen huis.’

Mevrouw Tregarthen glimlachte kwaadaardig. De vroomheid van haar man was niet op haar overgeslagen, dat was wel duidelijk. ‘Ja, nogal een belediging voor lady Lamorna. Ze zeggen dat zij een wig tussen die twee broers heeft gedreven. Dat was natuurlijk ook wel te verwachten. Steenrijk en beeldschoon, als je van exotisch houdt, maar het is toch te merken dat ze niet in onze kringen is opgegroeid. Lamorna’s moeder was trouwens Frans, en ook dat is niet goed afgelopen.’

Lady Boscobel haalde haar fraaie schouders op. ‘Ik neem aan dat hun vader geen grotere rokkenjager was dan ieder ander, God hebbe zijn ziel.’ Ze zuchtte. ‘Soms lijkt het wel alsof die generatie helemaal verdwenen

is. Ik herinner me nog dat Mark haar vanuit Frankrijk mee naar hier nam en ze samen in Londen elke balzaal betoverden.’

Mevrouw Tregarthen bekeek haar zijdelings over de rand van haar champagneglas. ‘Och kom nou, Georgie, doe niet zo sentimenteel. Kit hoeft helemaal geen ruzie met lord of lady Lamorna te hebben. Misschien heeft hij iets heel anders te doen. Jij en ik weten allebei dat hij in Londen probeerde om prinses Nadezjda te vinden. Waarschijnlijk is hij in The Wink, want ik denk dat hij onze Cornische meisjes maar niks vindt na al die Russische glamour. Wat een rare buitenlandse naam heeft ze trouwens! Dat lijkt me niet passend voor het Engelse koningshuis, maar mijn echtgenoot beweert dat ze vanaf haar kroning koningin Sophia zal heten. Dat is tenminste een fatsoenlijke, christelijke naam.’

‘Is Sophia dan niet Oud-Grieks, mevrouw Tregarthen?’ Clemency had heel wat boeken van haar opa gelezen. ‘Zelf vind ik Nadezjda best een mooie naam. Het klinkt spannend.’

Mevrouw Tregarthen trok haar karige wenkbrauwen zo hoog op dat ze bijna de grijze krullen van haar haarlijn raakten. ‘Is dit meisje niet een beetje te jong voor een bal, Georgie?’

Clemency schrok even. Opa had haar leergierigheid altijd aangevoedigd, maar ze vergat steeds dat jongedames geen vragen stelden of meningen gaven. En dames spraken nooit iemand tegen.

Lady Boscobel glimlachte. ‘Het is onverstandig om meisjes altijd maar op te sluiten in een klaslokaal, Agnes. Als ze moeten leren om zich staande te houden in de échte buitenwereld, is het beter dat ze eerst een beetje ervaring opdoen op het platteland. Ik weet trouwens niet zeker of Kit in Londen in de buurt van prinses Nadezjda rondhangt. Ze zeggen dat Lamorna alles doet om ze bij elkaar vandaan te houden, al kan hij de jongen niet ronduit verbieden om haar op te zoeken. Ik begrijp wel waarom het Crow niet aanstaat – zelf zou ik ook niet willen dat Valentine de cavalier uithangt voor iemand met blauw bloed. Ik weet niet hoe jij erover denkt, maar of prinses Nadezjda nu uiteindelijk koningin van

Engeland wordt of niet, zelf zie ik haar vooral als Russisch, en dan nog wel een Romanov, ook al is ze een dochter van die arme prinses Sophia, God hebbe haar ziel.'

'God hebbe al hun zielen,' zei mevrouw Tregarthen op duistere toon. 'Niemand gelooft dat de koninklijke familie werkelijk aan gevangenis-koorts is gestorven tijdens de Franse Bezetting. Die Fransen hebben een smerig spelletje gespeeld, geloof me maar, en niemand kan me daarvan afbrengen. Ik hoor dat die prinses Nadezjda vreselijk verwend en brutaal is. Wat een belediging dat we allemaal naar het pijpen zullen moeten dansen van zo'n bijdehand jong ding.'

'Ik vond anders dat hare hoogheid er nogal overdonderd uitzag, tijdens dat informele soireetje van gravin Lieven in het kleine seizoen,' zei lady Boscobel. 'Ze is natuurlijk ook nog erg jong, nog geen twintig jaar, geloof ik. Wat zeg jij, Clemency, lieverd? Zou jij het fijn vinden om hals over kop een zeereis te moeten maken en dan te ontdekken dat je troonsopvolger in een vreemd land bent, en iedereen over je roddelt en beweert dat je tot over je oren verliefd bent op Kit Helford?'

Clemency haalde haar schouders op en nipte weer van haar champagne. 'Ik zou het niet weten, mevrouw. En ik heb kapitein Helford in geen jaren gezien. Ik weet niet of ik hem wel zou herkennen als ik hem op straat tegenkwam.'

Ze had nog nooit champagne geproefd en genoot van het droge gevoel van de belletjes in haar mond. Dit was haar tweede glas en ze kreeg er een lekker warm gevoel van, alsof alles waar ze zich zorgen over had gemaakt er eigenlijk niet zo veel toe deed. Clemency wist zeker dat ze het allemaal wel voor elkaar zou krijgen en dat ze lord Lamorna niet zou teleurstellen. Alles was haar tot nu toe altijd nog gelukt.

Lady Boscobel legde haar hand op Clemency's arm. 'Het is zo heerlijk om een meisje in huis te hebben. Zelf heb ik nooit een dochter gekregen zoals jij, Agnes.'

Mevrouw Tregarthen gebaarde naar een huisknecht om meer cham-

pagne. ‘Het is anders een vreselijk gedoe. Als ik terugdenk aan die toestanden met Betsy en haar puistjes. Echt, voordat ze debuteerde was ze het mooiste meisje dat je ooit had gezien, dat herinner jij je vast ook nog wel. Maar die ochtend kwamen er vanuit het niets puistjes opzetten en het duurde wel twee jaar voordat ze weer verdwenen.’ Ze nam zonder een bedankje een glas aan van de huisknecht en bekeek Clemency van top tot teen alsof ze een vaars op een veemarkt was. ‘Wat ben je in hemelsnaam van plan met dat meisje? Ik bedoel, het kind van een aan lagerwal geraakte adellijke legerkapitein en wie weet wat de afkomst van haar moeder was. Ik neem aan dat jij haar bij prinses Nadezjda aan het hof wil presenteren. Jij mikt nooit laag, Georgie.’

Lady Boscobel glimlachte. ‘Ik denk niet dat we het zo formeel hoeven aan te pakken. Clemency maakt al flinke vorderingen met haar dansmeester. Wat een plezier zullen we het komende seizoen hebben. Binnen de echt hogere kringen is iedereen tenslotte dol op originaliteit, en de Arwenacks waren een heel oude familie. Zou je het leuk vinden, Clemency?’

‘Ik zal ze allemaal versted laten staan, mevrouw, als u dat wilt,’ zei Clemency, want ze had zo het idee dat lady Boscobel zoiets graag wilde horen en ze moest er zelf ook om lachen.

‘Je hoeft alleen maar een beetje geestig te zijn, meer niet, kindje,’ zei ze en wendde zich weer tot mevrouw Tregarthen. ‘Je merkt wel dat ze esprit heeft, naast haar natuurlijke schoonheid. Niet dat ik wil dat een meisje uiterlijk te belangrijk gaat vinden.’

‘Nou, daar wens ik je dan veel succes mee,’ ging mevrouw Tregarthen verder, op een toon die Clemency niet zo goed kon duiden. ‘Warempel, niet meteen kijken, maar Lamorna komt onze kant op. Wat een geluk dat hun dochtertje alles toch nog overleefd heeft, vind je ook niet? Ik heb ze afgelopen week nog met z’n drietjes in hun rijtuig langs zien komen, en werkelijk waar, als haar moeder er niet bij was geweest, zou je die afkomst nooit aan dat kindje af zien. Ze heeft een prachtige bos

krullen, en ze moeten haar goed uit de zon houden, dat is alles. Maar goed, juffrouw Arwenack, ik denk dat je snel je draai zult vinden en gaat begrijpen hoe wij met elkaar omgaan.’

‘Neem me niet kwalijk,’ zei Clemency voordat ze er goed over na had gedacht, ‘maar is het normaal om zo minachtend te praten over je eigen gastheer, gastvrouw en hun dochter?’

De rood dooraderde neusvleugels van mevrouw Tregarthen trilden weer en Clemency voelde zich een beetje uitgelaten: misschien was dat de reden waarom ze hier zo veel champagne dronken. Lady Boscobel keek haar neutraal aan en gelukkig kwam lord Lamorna bij hen staan voordat iemand nog iets kon zeggen. Hij zag er gedistingeerd uit met zijn rokkostuum en die zilvergrijze lok in zijn zwarte haren. Hij praatte met lady Boscobel en mevrouw Tregarthen, waarbij de oude vrouw diep bloosde en de adellijke dame haar stola iets verschoof zodat haar décolleté zichtbaar werd en de gastheer ook nog aansprak met ‘Crow’, alsof ze oude vrienden waren. Daarna keek hij naar Clemency met die grijze ogen van hem, die ze altijd nogal kil had gevonden.

‘Juffrouw Arwenack,’ zei hij, ‘Ik vraag u niet ten dans, want u wilt natuurlijk niet met zo’n oude man op de dansvloer gezien worden, maar u wilt vast wel met mij een rondje langs de zaal wandelen.’

Ze had geen andere keus dan opstaan en met hem meegaan, maar de pinnige glimlach van mevrouw Tregarthen maakte veel goed. Hij bood haar zijn arm en leidde haar naar een rustig hoekje van de balzaal, uit de buurt van het orkest. Intussen merkte ze allerlei toevallige dingetjes op: een roze, satijnen meisjesschoen die bij de enkel was vastgemaakt met een groen lintje dat de aandacht trok terwijl de dansparen langs walsten, een huisknecht die snel zijn voorhoofd depte met een opgevouwen zakdoek. Ze bleven staan bij een boekenplank met oude kaarten van Cornwall en boeken over mijnbouw, mineralen en de vossenjacht. Opa had die ooit voor Crows vader ingebonden in rood marokijnleer.

‘En wat vind je van Boscobel Castle?’ vroeg Lamorna in het Cornisch,